

ROBINSON

noviny pro děti každého věku

zdarma

svět dětí

Dne 29. června 2020 podepsali zástupci obou institucí - české pobočky UNICEF a Univerzity Karlovy - partnerskou smlouvu v prostorách Karolina.

Úmluva o právech dítěte všem dětem zaručuje právo na kvalitní vzdělání. 59 milionů dětí po celém světě však stále nemůže nastoupit ani do první třídy. I proto český UNICEF spojil síly právě s Univerzitou Karlovou.

UNICEF a UNIVERZITA

„Vzdělání je nejlepší investicí, kterou můžeme udělat – jako jednotlivci, společnost i jako celé lidstvo. Univerzita Karlova, jako nejvýznamnější vzdělávací instituce u nás, má přitom od svého založení důležitý mezinárodní rozměr. Věřím, že spolupráce přinese jak širší využití českého výzkumu a inovací v terénních programech, tak praktické zkušenosti studentů s činností mezinárodní organizace,“ uvedla Ing. Pavla Gomba, výkonná ředitelka české pobočky UNICEF.

„Dohoda o spolupráci mezi Univerzitou Karlovou a Českým výborem UNICEF je velice dobrou zprávou. UNICEF hraje klíčovou roli při ochraně a zlepšování životních podmínek těch nejpotřebnějších a nejslabších – dětí. Univerzita Karlova má zase ve svých řadách mnoho odborníků, kteří myšlenku UNICEF rádi pomohou šířit a propagovat,“ uvedl rektor Univerzity Karlovy prof. MUDr. Tomáš Zima, DrSc.

A co tedy konkrétně?

Obě instituce podpisem smlouvy stvrdily svůj společný zájem na všeobecném rozvoji humanity a solidarity a při naplňování cílů a zásad Úmluvy o právech dítěte jako věci obecného zájmu na národní i mezinárodní úrovni. Univerzita Karlova se bude aktivně podílet při realizaci kampaní UNICEF, a to prostřednictvím publikační, odborné či přednáškové činnosti.

Studenti UK rovněž získávají možnost stáží v UNICEF. „Řada studentů UK už u nás stáž úspěšně absolvovala; naše smlouva o partnerství však dává stážím a dobrovolnictvím formálnější rámcem. Studenti se podílejí na přípravě a uskutečnění globálních kampaní UNICEF, organizaci benefičních akcí, poznají i naše administrativní zázemí, pomáhají s překlady... Dlouhodobým stážistům je zadávána realizace samostatných projektů. Takže je vítán každý, kdo se nebojí výzev, chce přiložit ruku k dílu a dokázat něco velkého,“ říká ředitelka Pavla Gomba v rozhovoru pro magazín Forum.

Modrá barva za dětská práva

Nejbližší konkrétní příležitostí spojit hlas a síly je globální kampaň Light Up Blue, která chtěla 20. listopadu upozornit na problémy dětí ve světě, včetně překážek v přístupu ke vzdělání. Karolinum se připojilo k dalším ikonickým objektům ve světě, jako je třeba budova Opery v Sydney, athénská Akropole, skalní město Petra v Jordánsku anebo Empire State Building v New Yorku, které se navštívily do modra na podporu dětských práv.

Ing. Pavla Gomba (UNICEF) a prof. MUDr. Tomáš Zima, DrSc., MBA (UK)

Foto: Zbyněk Riedl

www.unicef.cz

Asi nic nás nedovede tak okouzlit, až se cítíme jako omámení, než příroda. Její vůně, barvy a neustálé proměny vzbuzují jednou pohodu a klid, podruhé napětí a očekávání. Střídá se jaro, léto, podzim, zima, střídají se naše nálady. Jak tohle očarování přírodou vnímala Markéta ze ZŠ Edvarda Beneše v Pisku, která je autorkou následujícího textu...?

Úsměv můj jak zvadlé listí

Křupání pod mýma nohama se rozléhá po jinak téměř ztichlém lese v pravidelných odchylných raz dva, raz dva – musím si rytmus v duchu odříkávat, abych nemusela naslouchat hlasitému tichu okolo. Konečně jsem došla k mému pohádkovému pařežu, k mému nejvíce, ale i nejméně oblíbenému místu na celém širém světě.

Vítr mi zpívá do vlasů svoje báchorky o kouzelném lese a nedočkavě klíčkuje mezi mnou a stromy pokrytými mechem. V očích se mi určitě odráží paprsky slunce, které se probojovaly skrze zbývající ošacení buků.

Listy stromů připomínají klenoty – drobné kapky rubínu, topazu, ametystu smaragdu a granátu – a půdu kolem nich pokrývá koberec plný spadavých pokladů. Stromy získaly díky barevnosti a záři babího léta až nepřirozenou krásu. A dominantou

toho všeho je prastarý pařež trůnící v prostředku mýtiny. Pozoruje mě svými vyřezanými očima a svět se přestal točit. Ticho narušuje jen vítr čechrající hromady listů a orchestr ptactva s lóžemi nahoře ve skoro nahých větvích.

Moje oči se potom však nezamíří na listy, ptáky, slunce nebo snad pařež, ba ne, můj zrak dopadne na ozářený vodopád kamenů, který leží pár metrů od pařežu. Pokleknu do mechové pěny utkané matkou přírodou vedle orosené pavučiny. V mých slzách se zrcadlí déšť listů.

Když ze mě smutek opadne, jako by ho ze mne smetla kouzelná hůlka, zvednu se a odcházím těch několik kroků pryč z lesního pelíšku jelenů. Naposledy se ohlédnou za obrazem cennějším než drahe kamení, a potom les spatřil slzy podzimu a úsměv můj jak zvadlé listí.

Vánoce (kolorovaná perokresba), autorka: Tereza K., ZŠ E. Beneše, Písek

To je žúžo,... ... že nemůžu do školy

Tak tohle jsem si před několika týdny pořád opakoval, abych tomu uvěřil. Komu se kdy podaří, aby mu zakazovali chodit do školy? Ale byla tu ta záladná epidemie a bylo třeba zbavit se jí co nejdříve. A tak jsme k tomu měli přispět i my, docela obyčejní žáci základek. Když se nebudeme srocovat, zmateme virus a všichni společně ho udoláme.

Vůbec se mi nestýskalo po vyučování ve třídách, i když tu svobodu dost narušila „UčiTelka“, kterou si dospělí vymysleli, abychom nelajdačili a u počítačů přijímali doma úkoly a vlastně se učili. No dobře, ale to se dalo snést...

Jenže tohle veškeré uspokojení začalo dostávat po několika týdnech vážně trhliny!

... že zase můžu do školy

Kdybych tohle prohlásil někdy dřív než teď, asi by si mnozí spolužáci a spolužačky pomysleli, že jsem se zbláznil. Jenže u nich se tahle chuť vrátit se do školních lavic objevila jakbysmet! Cím to...?

Začalo se nám stýskat. Po kamarádech, po společném řádění, po učitelích, prostě po všem, co nám ještě včera nescházelo. Člověk je prý tvor společenský. To tedy znamená, že mu samota brzy leze na nervy a otravuje ho. A tak jsem přivítal, a jistě nejen já, že se zase budeme moci srocovat ráno před školou, při vyučování ve třídách, odpoledne při zábavách...

A co je jistě důležité, tohle otevření dveří do škol znamená, že jsme se dokázali se záladným virem poprat a aspoň trošku ho také díky nám, klukům a holkám školou povinným, zahnat do kouta! Teď jde o to, aby nám neutekl...

dnes čtete

1.

**Výborná spolupráce
Ze školy a do školy**

2.

**Pomoci není nikdy dost
Karkulka naruby**

3. - 6.

**Sci-fi příběhy
O zvířátkách
Mrňavé pohádky**

7. - 8.

**Jsou tu vaše
Zoo noviny!**

O Špindírovi

Byl jednou jeden skřítek. Ale nebyl to ledajaký skřítek, byl to skřítek Špindíra. Špindíra strašně rád ubližoval přírodě, odhazoval odpadky, květinice Áje málem zlomil stonek. Jednou ho vítr zanesl až do království krále Ludvíka. Ten se skřítko hrozně moc bál. Naštěstí věděl, jak na něj. Popadl koště a honem rychle zametá, vytírá, utírá prach. Prostě uklízí, jak nejrychleji může. Špindíra nevěří svým očím, rozzlobí se a povídá: „Co to vyvádíš? Copak ty nemáš rád odpadky?“ Král na to: „Ne, nemám a tebe, Špindíro, taky nemám rád.“ Nakonec se mu podařilo Špindíra vymést z království pryč. Ale Špindíra se jen tak nevzdává. V duchu si říká: „Jeden král mi v mé zálibě v odpadu nemůže zabránit.“ A vypraví se do města. A jak tak šel, viděl na ulici děti. „Ale co to dělají? Chytají mou oblíbenou láhev na aviváž!“ Špindíra ji chtěl ochránit a vzít ji do bezpečí, ale děti byly rychlejší a obal od aviváže končí ve žlutém kontejneru. Mezitím se Maruška a její pes procházeli v parku. A představte si, že na zemi ležely střepy, málem si pes poranil nožičku. Vtom si Maruška všimla, že vedle nich leží ještě jedna láhev, hodila ji do kontejneru pro barevné sklo. „Tak a je to, tady už se žádný pes nepořeže.“ Mezitím v továrně na recyklaci kouzli chytřá vydra Amálka. Měnila odpadky na nové věci. To všechno viděl Špindíra a zuřil. Pořád se však nechtěl vzdát. Když však viděl, že děti hrají dámu s plastovými víčky od lahví, moc se našel. A jak zuřil čím dál tím víc, zmenšoval se a zmenšoval. A nakonec byl tak malý, že se úplně rozpadl. A to byl konec Špindíry.

Barbora M., ZŠ Borová Lada

Bajka

Jednou žila jedna vydra a jedna myš. Jednoho dne se probudily a nevěřily svým očím – všude odpadky. Chtěli se přestěhovat na vedlejší louku, ale zalekli se. Celá louka uschla. Všude byly vyteklé baterie, zbytky od šamponů a láhve od jedovatých látek. Vydra se ani neotáčela a vzdychla: „Asi tady umřeme.“ Ale myška rychle dodala: „Neboj, neumřeme.“ Myška se podívala směrem k řece a málem omdlela. Celá řeka byla hnědá a plná vraků aut a papírových beden. Rychle proto zašly na nejbližší obec za panem starostou a poprosily ho, aby vyhlásil rozhlasem, ať místní občané pomůžou vydrě a myšce uklidit skládku a dopadnout pachatele. Pan starosta odpověděl: „Ano, pomůžeme vám.“ Pomáhaly děti, dospělí i senioři. Policisté hledali lidi, kteří založili skládku a za měsíc bylo vše vyšetřeno. Největší problém byl dostat jedy z půdy a oživit louku. Snad za pár týdnů bude všechno jako dřív.

David V. F., ZŠ Žimutice

Velice vážná výzva lidem dobré vůle

UNICEF vyzývá všechny zúčastněné strany k zastavení bojů a ochraně civilního obyvatelstva.

Desetiměsíční Narin, roční Madina, osmiletá Aysu, devítiletá Viktorie, třináctiletý Shahriyar, třináctiletý Artur, čtrnáctiletý Farid, patnáctiletý Fidan, patnáctiletý Nigar, šestnáctiletý Orkhan. To jsou jména 10 dětí, které byly zabity během probíhajících bojů v oblasti Náhorního Karabachu i mimo ni. Kromě nich zemřeli jedenáctiletý chlapec a dvanáctiletá dívka, jejichž jména nejsou známa.

Konflikt v oblasti Náhorního Karabachu, který se dramaticky vypukl 27. září 2020, už vyhnal z domovů více než 130 000 lidí. Poškozeno nebo zničeno bylo 76 škol a školek. Ostřelována byla také porodnice. Nespočet dětí utrpělo traumata způsobená každodenním vystavením raketovým útokům v civilních oblastech.

Pro děti to byly hrůzné čtyři týdny bojů a tři dosud nedodržených příměří. UNICEF znovu naléhavě žádá o okamžité a úplné zastavení konfliktu a apeluje na všechny strany, aby chránily civilisty a civilní infrastrukturu před dalšími útoky v souladu s mezinárodním humanitárním právem.

V nejlepším zájmu každého dítěte je okamžité ukončení ozbrojeného konfliktu.

Před dovršením prvního roku života ve světě umírá 2,6 milionu dětí. Drtivě většinu těchto tragédií je přitom možné předejít.

Během posledních tří desetiletí zaznamenal svět pozoruhodný pokrok ve snižování dětské úmrtnosti. Počet dětí, které zemřely před pátým

rokem věku, se snížil více než o polovinu. Tento pokrok se však netýká novorozenců. Děti, které umírají v prvním měsíci života, tvoří 47 % všech úmrtí mezi dětmi do pěti let.

Každý den umírá 7 000 novorozenců dětí. Miminka narozená v krizových oblastech světa umírají z příčin, kterým lze snadno předcházet – na udušení, podvýživu a běžné infekce. Pomozte nám zajistit těmto dětem i jejich maminkám kvalitní lékařskou péči.

Hassanův příběh

Malý Hassan se drží na prstu své matky Iftikhar na novorozenecké jednotce intenzivní péče v nemocnici Al Sabeen ve městě Saná v Jemenu. Hassan, kterému je na fotografii pouhých 11 dní, se narodil předčasně. Přestože teprve přišel na svět, už nese břemeno probíhající humanitární krize v Jemenu.

Malý Hassan se drží na prstu své matky Iftikhar na novorozenecké jednotce intenzivní péče v nemocnici Al Sabeen ve městě Saná v Jemenu.

© UNICEF/AIGhabri

Jeho rodiče se při hledání práce přestěhovali do města Hudajda, ale když zde došlo k eskalaci násilí, museli město opustit. „Válka se zhoršila, všichni lidé kolem zemřeli při náletu, naši sousedé byli zabiti. Museli jsme utéct hned, všechno jsme nechali doma. Můj manžel se do té doby živil jako řidič. Vzali jsme s sebou všechny, kteří byli ještě naživu, nasedli do jeho autobusu a odjeli do Saná. Po příjezdu sem jsme s manželem spali dva měsíce v autobuse. Tehdy jsem ještě nevěděla, že jsem těhotná,“ říká Iftikhar, zatímco k sobě pevně tiskne malého Hassana.

Poté, co zjistila, že čeká miminko, prodala své zlaté náušnice, aby si mohli dovolit pronajmout malý pokoj na okraji Saná. Ona i její manžel byli v zoufalé životní situaci. Ve válkou rozvrácené zemi se jim nedařilo zajistit si obživu. Kvůli nedostatku zdravotníků v Jemenu Iftikhar nemohla získat přístup k žádné formě předporodní péče. Neměli ani dostatek jídla a Iftikhar musela chodit pěšky několik kilometrů, aby domů přinesla čistou vodu. Jednoho dne začala krvácet. Brzy poté porodila malého chlapečka, který kvůli předčasnému příchodu na svět bojoval o život. Naštěstí se miminko podařilo včas dostat na novorozeneckou jednotku intenzivní péče v nemocnici Al Sabeen podporovanou UNICEF, kde se mu dostalo včasné a odborné péče.

Iftikhar nyní každý den cestuje dvě hodiny do nemocnice Al Sabeen, aby se o svého syna mohla starat. Přestože válka kolem ní pokračuje, Iftikhar věnuje veškerou svou energii tomu, aby její dítě bylo zdravé a mohlo co nejdříve opustit nemocnici. „Než jsem otěhotněla, prosila jsem Boha o dítě. Celý den jsem se modlila,“ říká. „Byla jsem tak šťastná, když jsem zjistila, že čekáme miminko. A jsem šťastná i teď – navzdory tomu, co se kolem nás děje. Máme syna. Je zdravý. A vrátí se se mnou domů.“

Nejcennější dar: zdravé dítě

O tom, že zdravé dítě je pro rodiče ten nejcennější dar, se přesvědčili i vyslanci dobré vůle UNICEF Katy Perry a Orlando

Bloom. Těm se 27. srpna 2020 narodila dcera, která dostala krásné jméno: Daisy Dove Bloom. Katty a Orlando se rozhodli sdílet tuto šťastnou novinu prostřednictvím UNICEF spolu se vzkazem:

„Jsme šťastní za bezpečný a zdravý příchod naší dcery na svět. Víme ale, že každý nemůže prožít tak klidný porod jako my. Na mnoha místech světa děti stále trpí nedostatkem zdravotníků. Každých 11 vteřin umírá těhotná žena nebo novorozenec z příčin, kterým lze předcházet. Jako rodiče nyní víc než kdy dřív hluboce soucítíme se všemi rodiči, kteří nemají možnost zajistit pro své dítě adekvátní lékařskou péči. A jako vyslanci dobré vůle víme, že UNICEF dělá vše pro to, aby každému miminku zajistil co nejlepší start do života.“

Jak pomáhá UNICEF nejmenším dětem?

UNICEF rozvíjí jednoduché, ale přitom velmi účinné programy, které zachraňují životy nejmenších dětí v kritickém období během

a po narození. Klíčem k trvalému zlepšení situace je dostatek zdravotnických zařízení, odborného personálu a vybavení, které bude snadno dostupné co největšímu počtu obyvatel. UNICEF proto v nejchudších zemích a krizových oblastech školí místní zdravotníky a zajišťuje nezbytné vybavení do nemocnic, jako jsou základní léky, pomůcky pro bezpečný a sterilní porod, ale také bezpečný zdroj pitné vody, který v mnoha nemocnicích v nejchudších zemích stále chybí.

Komplikace během těhotenství a porodu jsou ročně příčinou úmrtí přibližně 300 000 žen a dívek. Přítomnost vyškoleného zdravotníka snižuje riziko komplikací u porodu až o 20 %. Osvětové programy UNICEF zaměřené na vzdělávání matek navíc přispívají k trvalému snížení porodnosti.

Kolik stojí dětský život?

156 Kč zajistí hřejivou vlněnou deku, která miminku během prvních hodin a dnů života poskytne teplo, pohodlí a pocit bezpečí.

655 Kč zajistí resuscitační sadu pro novorozence, která obsahuje speciální zdravotnické pomůcky a léky pro záchranu života novorozence v krizových podmínkách.

1 032 Kč zajistí 15 monitorů dechu, které zachraňují životy nejmenších dětí.

2 061 Kč zajistí terapeutické mléko F-100 pro děti trpící podvýživou (90 sáčků na výrobu 54 l mléka). Mléko obsahuje syrovátku, rostlinné tuky, sacharidy a celou řadu minerálů a vitamínů a je připravováno pouze pod dohledem vyškolených zdravotníků ve zdravotnických zařízeních.

Každé dítě si zaslouží dobrý start do života.

text: www.unicef.cz

Orlando Bloom podporuje UNICEF již 12 let. Vyslancem dobré vůle byl jmenován v roce 2009 a od té doby intenzivně navštěvuje programy UNICEF v terénu a podává svědectví o životě dětí v nejchudších zemích a krizových oblastech světa.

© UNICEF/Georgiev

Kamínky

Házela jsem kamínky z kameniště do trávy, zranila jsem rostlinky, stonky mají bolavý.

I ty jedna čertice, neházej to kamení, nás to bolí velice, máme velké trápení.

Kamínky už neházím, nechávám je tam, kde jsou, neboť velmi dobře vím, že se s travou nesnesou.

Zdeněk U., Praha

Vlk a jehňátko

Byl jednou jeden vlk, který měl velký hlas. Žil v kraji, kde bylo hodně ovcí, ale každá mu utekla, protože už byl starý a pomalý. Jednoho dne, kdy se šel napít, uviděl u potůčku jehňátko. Když si ho všiml, pomyslel si, že by mu stejně uteklo, kdyby ho chtěl chytit, a tak našťvaně křikl: „Hej ty malé prťe, běž pryč! Kalíš mi vodu!“

„Jak bych ti mohlo kalit vodu, když jsem kus od tebe po proudu,“ odpovědělo na to jehňátko.

„Jsi stejný drzoun jako všichni tví sourozenci a vůbec všechna jehňata,“ řekl nazlobeně vlk.

„Já žádné sourozence nemám, ani beránky, ani ovečky,“ odsekl jehně.

„Tak to bys nikomu nescházelo, kdybych tě snědl,“ řekl na to vlk a kousek popošel blíž.

„To by ses moc nenajel, jsem ještě moc malá ovečka,“ odpovědělo nevystrašeně jehně.

„A jméno máš?“ zeptal se vlk a zase zvolna kousek popošel.

„Ano, jmenuji se Citra,“ zabezelo klidným hlasem nezkušené jehňátko.

„Citra? To je zvláštní jméno, ale líbí se mi,“ řekl na to vlk a přiblížil se přitom k jehňátku na dosah.

Skočil, chytil ho a teď už vyděšeně jehně odtáhl do lesa. Tam se na něj podíval a pustil ho na zem.

„Jsi opravdu moc malá. Stejně bych měl hlad, kdybych tě snědl, a máš hezké jméno. Tak si jdi,“ řekl a nechal ho utéct.

Hana R.,

ZŠ Zlatá stezka Prachatice

O Modré Karkulce

Žila, byla jedna Karkulka a ta nosila modré šaty a na hlavě modrý čepiček, aby o ní nikdo nemohl říkat, že se opíjí po své jmenovkyni ze známé pohádky o Červené Karkulce. Jednou se rozhodla, že půjde ke své babičce, protože má svátek. Vzala si košíček plný lahví s pivíčkem, protože babička ho měla ráda, a když maminku to zlobilo. Říkala, že babička chlastá a Karkulka jí v tom ještě podporuje.

Karkulka šla přes les, a když byla v půlce cesty, tak si vzpomněla, že si zapoměla vzít roušku. Musela se pro ni vrátit, jinak by jí babička vyhubovala. A tak se pro roušku vrátila. I tu měla modrou. Jenomže, když zase došla půl cesty, uvědomila si, že doma zapoměla košíček s pivíčkem. Musela se tedy vrátit znovu.

Doma si dala na posilněnou ledový čaj a vydala se za babičkou potřeť. Cestou lesem se nemusela bát, že by na ni přišel vlk, protože tam dávno žádný nežil. Zato, když byla zase v půlce cesty, potkala hrozného nepřítele všech dětí Chumču. Měl červený kabát i červené botičky a na hlavě červené vlasy.

Modrá Karkulka rychle pochopila, že musí uplatnit své znalosti, které získala opakovaným více než tříhodinovým sledováním filmu Kung Fu Panda, a tak vykřikla „Chumča bum!“ a provedla odkoukaný hmat a chvat.

Chumča byl rázem na zemi, jen třepal svými botičkami, a pak raději předstíral, že je mrtvý. Modrá Karkulka potom už v klidu došla s pivíčkem do chaloupky za lesem k babince.

Barbora Š. a Kateřina K., ZŠ Zlatá stezka Prachatice

důležitá čísla

Krizové centrum pro děti a rodinu v Jihočeském kraji, z. ú.

KRIZOVÉ CENTRUM PRO DĚTI A RODINU V JIHOČESKÉM KRAJI

776 763 176

pomoc@ditevkrizi.cz

www.ditevkrizi.cz

...

LINKA DŮVĚRY PRO DĚTI ČESKÉ BUDĚJOVICE

VOLEJTE VE DNE I V NOCI:

387 313 030

spramv@gmail.com

...

LINKA BEZPEČÍ

BEZPLATNÉ VOLÁNÍ ODKUDKOLIV

116 111

pomoc@rodicovskalinka.cz

www.rodicovskalinka.cz

Vydavatel, redakce:
Robinson, tř. 28. října 26, České Budějovice
e-mail: redakce@noviny-robinson.cz
www.noviny-robinson.cz
za garance OOŽP Statutárního města České Budějovice

Inzerce, grafická úprava:
STUDIO GABRETA® spol. s r.o., Praha
info@studio-gabreta.cz

Tisk: TISKÁRNA PROTISK, s.r.o., České Budějovice
Reg. č.: MK ČR 7767

Vytištěno na recyklovaném papíru

Vydavatel se nemusí vždy ztotožnit s názory autorů publikovaných příspěvků

Paní Marii Montessori by letos bylo 150 let. Trápilo ji, že ve světě není mír (zažila obě světové války), a chtěla k míru ve světě přispět výchovou dětí. Vypozorovala, že když děti mají vhodné prostředí, rozvíjí se a učí úplně samy a tak, jak potřebují. Její metoda zakořenila v celém světě. V ČR je kolem 200 těchto škol.

Montessori

V minulém Robinsonovi jsme vám slíbili, že se do této prachatické školy podíváme zblízka. Proto nám na naše otázky odpověděla paní **vedoucí učitelka v Montessori třídách Martina Zíková**:

Co zvláštního škola nabízí?

V naší škole najdete běžné třídy a třídy Montessori. Ty Montessori mají svoje patro. Zatím proto, že je nás už hodně a budeme brzy potřebovat další místo. Na našem Montessori patře je totiž už přes 120 dětí od 3 do 14 let. A to k nám každý pátek chodí ještě malinkaté děti s rodiči. Když k nám přijdete, asi se tu hned nevyznáte. Bude vám divné, že děti nesedí pořád ve svých lavicích, že si pořád chodí pro nějaké papíry či pomůcky do polic, chodí se dívat do knížek a encyklopedií nebo na počítač, někdo píše, někdo čte, někdo kreslí - každý dělá, co potřebuje. A nade vším bdí průvodce, který sleduje, jestli někdo něco nepotřebuje, ale hlavně všechno předem připravuje. A to je fuška, věřte mi.

Jak vypadá typická vyučovací hodina, např. vámi zvoleného předmětu?

U nás není rozvrh rozdělený na předměty. Máte třeba předmět kosmická výchova a v něm je všechno, co patří do světa kolem nás - přírodověda, vlastivěda, hudba, kreslení, práce - jako v životě. Na začátku dne se průvodce s dětmi setká na kruhu, řeknou si, co je potřeba, každý si rozmyslí, co bude dělat. A pak se rozejdou po své práci. Děti mohou vyslechnout prezentaci nového tématu od průvodce nebo od spolužáka, mohou pracovat na pomůckách, podívat se na prezentaci na počítači... možností je hodně. Na konci dne se zase všichni sejdeme na koberci a řekneme si, jak nám to šlo a kdo na čem pracoval.

Čím se lišíte od běžné ZŠ?

Od běžné školy se určitě lišíme tím, že nemáme učebnice, neznámkuje se a každý může postupovat tak rychle nebo tak pomalu, jak zvládá. Ve třídě najdete více ročníků, takže se můžete dojit poradit ke staršímu spolužákovi nebo pomoci mladšímu. Také se můžete podívat do jiné třídy, protože tam zrovna dělají něco zajímavého. A vůbec nevadí, že jsou to třeba osmáci a vy jste teprve třeták. Ale můžete zajít i do dětské skupiny - tam jsou docela malé děti a můžete jim třeba před spaním číst. No a co je moc prima, že děláme společné projekty. Úplně všichni.

Máte zajímavé absolventy, kteří už něco dokázali?

Naše škola funguje teprve 8 let. Máme několik dětí, které od nás odešly na víceleté gymnázium, ale devátáky ještě nemáme.

Vybavenost školy pro výuku, volný čas, sportování, kulturu...

Naše třídy jsou vybavené speciálními Montessori pomůckami, které pomáhají dětem v učení tak, aby potřebovaly učitele co nejméně. Když máte chuť a čas, můžete se přihlásit do kroužku hraní na flétu nebo navštěvovat Montessori kapelu MMGang. Máme také šikovné sportovce. Náš Montessori parlament přemýšlí, že by právě pro ně vymyslel speciální sportovní akce.

Na dalších stránkách tohoto Robinsona otiskujeme celou řadu básní a minipovídek od žáků a žáků prachatické Montessori školy, kteří navštěvují třídu 2. M. Věříme, že se vám budou líbit a třeba vás budou inspirovat k napsání podobných textů. Pokud ano, budeme rádi, když se s námi o ně podělíte, a my bychom je publikovali v některém z dalších vydání těchto novin.

Nakouknutí do vesmíru

Měsíční přátelé

Jednou na Měsíc přiletěl astronaut, ale na Měsíci se něco zeleného hejbal. Jé a teď to spatřil, nazval to mimozemšťan. Bylo to zelené, mělo to tykadla a pohybovalo se to. Zkrátka se s tím skamarádil a od té doby k sobě mimozemšťan a astronaut litali na návštěvy.

Vítek B.

Pohádka o mimozemšťanovi

Jednou o prázdninách se Limo mimozemšťan rozhodl, že se má někam vydat, ale neměl s kým jít, tak se rozhodnul, že půjde s kamarády Figi a Bingi. Tak jim to šel říct. Oba řekli ano, tak šli, ale stala se nehoda. Na vesmírnou loď šel obrovské kamen, spadl na loď a spadli do země. Hledali, nikoho nenašli, tak dál hledali a našli, pomohl jim. A zazvonil zvoneček a pohádky byl konec.

Laura A.

Ufoni na gymnastice

Ufoni jsou na gymnastice a hrají si, jak chtějí, pak přijde paní učitelka a ani si nevšimla, že to jsou ufoni, a řekla: „Jděte ven, tady si nemáte hrát.“ A šla za paní ředitelkou a všechno jí to řekla. A ufoni mezitím odešli, aby je nikdo neviděl, pak by mohli být v kleci, anebo v zoo.

Kateřina H.

Ufoní chyba

Přistáli jsme špatně u mimoně. Máme letět na Mars. Konečně na Marsu. „Ahoj babičko. Já se chci proletět a chci se vykoupat.“ „Tak leť na Neptun a pak na Venuši.“ „Tak jsem se vykoupal a kousl mě žralok a ukousl mně prst a mám přece alergii na žraločí kousnutí. Tak to nevím, jak se z toho vyléčím.“ „Konečně jsem zdravý.“

Čandra J.

Příběh z Merkuru

Na malé planetě Merkur žila asi tak dvoumetrová stvoření s koňskou hlavou, nosorožčím tělem, lví hřívou a zebřím ocasem. Stvoření žila v domcích z meteoritů. I když jejich domky vypadaly jako hrouda kamení, tak zevnitř jako na zámku. Bylo tam velké horko. Nerostly tu žádné rostliny.

Matyáš S.

Mimosvětlušky

Jednoho dlouhého letního večera si dva kamarádi hráli na zahradě. Najednou přišla tma a kluci si všimli, jak na konci zahrady poletují malá světýlka. Rozběhli se ke světýlkům, a když byli blízko, viděli, že to nejsou obyčejné světlušky, protože svítila více barvami. Rozhodli se, že si jednu chytí a prozkoumají ji. Když jednu chytli, vzali ji domů, aby mohli použít zvětšovací lupu. Pod lupou s údivem objevili malinkou kosmickou loď plnou mimozemšťanů, kteří byli velmi přátelští. Když se skamarádili, přestali se sebe bát a potom odletěli zpátky do vesmíru. Snad se ještě někdy vrátí...

Šimon K.

Planety a černá díra

Jednoho dne se Mars dozvěděl od Země, že planety šly na procházku a objevily něco divného. Mars to řekl Jupiteru a Saturnu. Ty si o tom chvíli povídaly a šly se podívat, co našly. A najednou uviděly, že planety něco snědlo, a Saturn si sundal prstenec a planety vytáhl. Planety mu poděkovaly.

Eduard B.

Kam vede černá díra

Jednou se radili vědci, že vyšlou na oběžnou dráhu raketu, a tak tu raketu ve velkém nákladáku odstřelili na oběžnou dráhu, ale cestou narazili na černou díru. Najednou „cuc“ černá díra je vcucala, černá díra „cuc.“ A najednou „plif“ a černá díra udělala „plif“. Najednou uviděli planetu, tak na ní přistáli. Byla to Star Wars planeta.

Eduard B.

Ufoni jako opice

Jednou takhle k večeru malý kluk večer slyšel nějaký rachot, šel dolů a pak potkal ufona a říká: „Ahoj, jak se jmenuješ?“ „Nemám jméno, fakt fakt.“ A tak se to stalo. „Budu ti říkat opička, opička, opička.“

Ondřej S.

Ufonek na výletě

Jednoho dne se rodinka ufonků vypravila na výlet. Malý ufonek se zdržel vzadu. Omylem zmáčkl špatné tlačítko a už padá dolů. Ale nakonec se mu podaří přistát na planetě Zemi. Najednou se ozve velká rána u Aničky v pokoji. Anička se běží i s kočkou Mickou podívat, co se stalo. Anička na svém psacím stole uvidí malou zelenou příšerku. Ale vidí ji i Micka a okamžitě ji začne honit. Anička popadne sklenici a chytí příšerku dřív než kočka. Během chvilky zjistí, že je příšerka roztomilá a přátelská. Chce ufonka pohostit a zkusí různé věci. Nakonec zjistí, že má rád jen zelené jídlo: brokolici, hrášek, salát, kyselé okurky, okurky nebo zelené lentilky. Je na návštěvě týden a moc si to spolu užijí, protože zjistí, že mají oba dva nejraději zelenou barvu. Potom se mu začalo stýskat po domově, a tak se rozloučil s Aničkou a odletěl zpátky domů. Doma měli velkou radost!!!

Johanka V.

O Zemi

Jeden mimozemšťan se jmenoval Eu a druhý se jmenoval Ou a jenom jedna holka se jmenovala Au. Jednou se vypravili ke Sluneční soustavě. A říkali si, že navštíví Zemi. Nasedli do svého létajícího talíře. Ale při cestě se jim talíř rozbil. A spadli na Zemi. Letěli dlouho vzduchem. Au hned upozorovala, že se řítí na baletní sál. Kluky balet nebavil. Au byla nadšená. Eu spadl do kabelky paní učitelky. Při cestě domů zazvonil paní učitelce telefon. Z kabelky vytáhla místo telefonu Eu. A začala volat panu Hruškovi. Ale z telefonu se jenom ozvalo: „Pusť mě na zem.“ Paní učitelka se lekla a upustila Eu na zem. Mezitím vyběhli Au a Ou za paní učitelkou. Najednou uviděli kamaráda na cestě. Byli u fotbalového hřiště, tak se šli podívat na fotbal. Tam se skamarádili s Otou. Ota si je vzal domů. A celé odpoledne si spolu hráli. Večer se kamarádům z vesmíru začalo stýskat po domově. „Co budeme dělat?“ ptali se. Otík dostal nápad. „Mám raketu na ovládnutí. Půjčím vám ji a odletíte domů.“ „Paráda,“ jásali mimozemšťané. Nasedli do rakety a odletěli domů. Na takový den nezapomenou.

Andrea H.

O ufonech na Huláku

Jednou byli dva ufoňi a jednou jim bylo vedro, tak šli na Hulák. Tam se sklouzli na vodní skluzavce, koupali se ve studené vodě a v teplé vodě. Chtěli si zahrát fotbal a volejbal, ale začalo pršet. Tak jeli do vesmíru.

Martin D. V.

Bajky o zvířátkách

Čáp a sýkorka

Čáp se posmíval sýkorce, že neletí s ním do teplých krajin, a sýkorka říká: „Ale my tu máme taky zábavu.“ Čáp nevěděl, že tady se dá zažít i jiná zábava.

Ondřej S.

O ježkovi a medvědovi

Byl krásný podzimní den a zvířátka v lese napadlo, postavit si pelíšek na zimu. Ježek se domluvil s krtekem a zajícem, že když mu pomůžou, mohou zimu strávit společně. Stejně se domluvil medvěd s lišákem a vlkem. Malá zvířátka pilně pracovala a medvěd se svojí partou se poflakovali po lese. Jednou ráno napadl sníh a byl velký mráz. Ježek a jeho parta se z teplého pelechu koukali, jak medvěd a jeho banda mrznou pod stromem. Ježek, krtek a zajíc byli hodní a šli medvědovi, lišákovi a vlkovi pomoci. Společně se vrhli do práce a večer medvěd a jeho banda měli tlapy v teple. A jaké z toho máme ponaučení? Bez práce nejsou koláče a je dobré si mezi sebou pomáhat.

Martin D. V.

Želva a žirafa

Byla želva a žirafa. Jednou byly závody a žirafa se vysmívala želvě. Byl závod a žirafa padala, padala, až vyhrála želva.

Laura A.

Jak se husy posmívaly

Byly jednou dvě husy, kočka Uhlík a pes Rikouš. Husy se chlubil, že mají dvě nohy jako lidé, a posmívaly se Uhlíkovi a Rikoušovi, že běhají po čtyřech. Jednou, když přišly k míse na krmení, zjistily, že je úplně prázdná. Druhý den i třetí den to bylo stejné. Zůstaly u mísy nocovat, aby zjistily, kam se jídlo ztrácí. Ráno, když hospodyně nesla krmení, objevilo se hodně myši. Když bylo krmení v míse, myši se do něj pustily. Husy byly hladé zesláblé, že nedokázaly myši odehnat. Objevil se Uhlík a myši pochytil. Husy se konečně najedly, pak si lehly a odpočívaly. Vůbec si nevšimly, že se z lesa blíží liška. Ale Rikouš ji ucítil a vyhnal ji do lesa. Husy poděkovaly, že jim Uhlík a Rikouš zachránili život. Moc se mu omlouvaly, že se jim posmívaly. Ponaučení: Neposmívej se nikomu, kdo vypadá jinak než ty.

Matouš V.

Vánoční básnička

Už se těším na Vánoce,
přijdou zase dlouhé noce.
Přijde taky Ježíšek,
přinese mi kožíšek,
dětem taky koloběžky,
ať nemusí chodit pěšky.

Andrea H.

Podzim

Na stromě plody dozrávají,
někteří ptáci odlétají.
Odlétají za teplem,
dřív než přijde zima sem.
Listí padá ze stromů,
aby se připravily na zimu.
Někdy i sníh z nebe padá,
to má tráva hodně ráda.
Je to její peřina,
zimu pod ní prodřímá.

Matouš V.

O dráčkovi

V jeskyni bydlel dráček,
jmenoval se Mráček.
Ve dne lítal v oblacích,
v noci spinkal v matracích.

Šimon K.

Na zahrádce

Na zahrádce slunce svítí,
roste nám tam krásné kvítí.
Ráda sázím kytičky.

Sofie Š.

Listí

Podzim se nám blíží,
listí opadá do dlaní.
Pak listí vyhodíme,
ať je vítr rozfouká.

Lukáš A. T.

Na úpatí

Na úpatí Libína,
spadla na mě malina.

Lulie T.

O opici

Opice, kopice.
Noty, čte v nich jako boty.

Vítek B.

O zimě

Mrzne, sněží, to to zebe,
hodně sněhu spadlo z nebe.
Cupí, cupí, cupí, cupí,
zima stojí u chalupy.
Bílé vločky, bílé nebe,
sotva spadnou, již nás zebe.

Julie H.

O opici, kterou trefila mrtvice

Byla jedna opice,
šahala po paprice.
Spadla však do krabice,
trefila ji mrtvice.
Musela do nemocnice,
tam jí dali pšenice,
že skákala velice.

Vítek B.

O slepici, která se divila velice

Byla jedna krabice,
z ní vylezla slepice,
divila se velice,
že vylezla z krabice
a ještě opice,
byla velká breptice.

Vítek B.

Podzim

Na podzim je zima velká
a nám nefunguje telka.
Moje kočka běží
a venku listí sněží.
Vánoční šilenství začíná
a moje energie ubývá.
Nosím bundy, kabáty, čepice
a nám se ztratila palice.

Čandra J.

Čekání na Vánoce

Jaro, léto už jsou pryč,
podzim na nás vytáh bič.
Zima už je za chvíli,
už odlétají ptáci a motýli.
Brzy budou Vánoce,
těšíme se velice.
Celý rok jsem hodný byl,
jen jsem trošku zazlobil.
Moc si přeju dáreček,
ozdobím si stromeček.

Martin D. V.

Datel a tygr

Tygr běžel a zakopl. Žížala vylezla ze své díry a zeptala se: „Co se ti stalo?“ Tygr odpověděl: „Běžel jsem a zakopl.“ Žížala říká: „Já ti pomůžu.“ „Ne, ty mě nezachrániš.“ „Ale zachráním.“ Vrátila se do své díry a zaťukala na myšku. „Pojď nahoru,“ říkala žížala. „Co se ti stalo?“ Tygr řekl: „Běžel jsem a zakopl.“ „My ti pomůžeme.“ „Ale napomůžete.“ „Ale ano.“ Myšička a žížala běžely pro pomoc. Poblíž byl les a tak myšička a žížala šly do lesa, zavolaly datla. Datel přiletěl i se svými malými datlátky a zeptal se: „Co se ti stalo?“ Tygr odpověděl: „Běžel jsem a zakopl.“ „Já ti pomůžu.“ „Nepomůžeš.“ „Ale pomůžu. Datlátka klovejte.“ Klovala a klovala a datel řekl: „Už vím, máš zlomenou tlapu.“ A tak zavolali tygřici. A vzali tygra domů, a tak jsme malého tygra zachránili. Poučení: I malí tvorové můžou dělat velké skutky.

Andrea H.

Líný zajíček

V jedné chaloupce v lese bydlel zajíček se svou maminkou. Jednoho dne uklidili domeček a maminka prosila zajíčka, aby venku uklidil kámen na cestičce. Zajíček to neudělal a šel se proskočit do lesa. Večer běžel domů a zakopl o kámen a stejně ho neuklidil. Ráno maminka udělala polévku a nesla ji zajíčkovi ven a zakopla také o kámen a všechnu polévku vylila. Zrovna za nimi šel kamarád medvěd a také zakopl a svalil se na domeček a rozbil ho. Zajíček plakal a sliboval, že už vždycky udělá vše hned. Pak domeček společně postavili znovu.

Šimon K.

Docela krátké pohádky

O Šumavouskovi

Skřítek Šumavousek bydlí v mechovém domečku. Na podzim barví listí na stromech. Na zimu si sbírá šípky a oříšky, stará se o zvířátka. Naposledy našel nemocnou veverku Zrzečku a ta s ním v chaloupce zůstala přes zimu až do jara.

Šimon K.

Jak pouštěli draka a jak ho našel kouzelný dědeček

Šli pouštět draka, když odešli, přiběhl ježek a hledal svůj dům. Zazvonil zvonek a pohádky je konec.

Sofie Š.

Ztracený poklad

Byl jeden skřítek, jmenoval se Podzimníček a bydlel v lesní chaloupce. Jednoho dne přišlo, pak vyšlo sluníčko a na obloze se objevila duha. Skřítko napadlo vydat se na konec duhy, aby našel poklad. Po cestě potkal vílu Podzimku a víla šla s ním. Po cestě v lese potkali straku, lišku, divočáka a ježka. Všichni šli s nimi na konec duhy. Tam opravdu našli poklad – barevné kamínky v truhle. Před cestou zpátky si lehli do listí. Když se probudili, zjistili, že poklad zmizel. Asi jim ho někdo ukradl, tak začali pátrat po zloději. Prozkoumali okolí, ptali se zvířátek, jestli poklad neviděla. Všichni řekli, že ne. Zafoukal vítr a truhla byla schovaná pod listím. Víla se skřítkem šli zpátky do chaloupky. Ozdobili si chaloupku kamínkami. Protože se blížila zima, skřítek Podzimníček nabídl víle Podzimce, jestli nechce u něj bydlet. Víla řekla, že jo, tak žili šťastně a vesele.

Martin D.

Šíví

Je lesní víla. Žije na Boubíně. Jednou šla na procházku. Náhle uviděla smutnou sovičku. „Proč pláčeš?“ zeptala se Šíví. „Honil mě jestřáb, narazila jsem do větve a zlomila jsem si křídlo.“ Šíví se zeptala, jak se jmenuje. „Mia“ odpověděla sovička. Šíví ji vzala do svého domečku. Doma ji ošetřila a uložila ji do postýlky. Od té chvíle byly nejlepší kamarádky.

Andrea H.

Jak víla Podzimnička našla zlaté kaštiny

Byla jedna chaloupka a v chaloupce žila jedna víla Podzimnička. Jednoho dne se Podzimnička vypravila na kaštiny. Uviděla zlaté kaštiny. Každý rok se vypravila na zlaté kaštiny. A žila šťastně. Konec.

Marta S.

Skřítek Podzim

Na konci prázdnin se začaly dít divné věci. Listí začalo měnit barvu. Nejdříve se začaly objevovat listy žluté, pak oranžové a červené. Skřítek Podzim se stará o to, aby na podzim dozrávaly plody. A také se stará o listy, aby se správně vybarvovaly.

Matouš V.

Podzimníček

Podzimníček je malý lesní skřítek. Je velký asi jako malíček. Bydlí v dutině starého dubu. Má rozčuchané vlasy, zelené oči, šaty ušité z listů a umí kouzlit. Vždy na podzim obarví svými kouzly listy stromů překrásnými barvami. Kamarádí s lesními zvířátky a pomáhá jim sbírat zásoby na zimu.

Matyáš S.

Podzimní víla Švadlenka

Žila, byla podzimní víla jménem Švadlenka. Bydlela v domečku na louce pod vysokou bedlou. Pro své kamarády šila oblečení. Na podzim šatičky z barevných listů a na zimu šila mechové kabátky. Ostatní víly sháněly zásoby na zimu. Pro sebe i pro zvířátka. Každý ve vílí vesnici dělal, co mu šlo nejlépe.

Johanka V.

Víla a jelen

Jednou víla potkala v lese malého jelena. A byl vyděšen. „Proč si tak vyděšen?“ zeptala se víla. „Protože myslivci jsou v lese.“ odpověděl jelen. „Pomůžu ti schovat se před myslivci.“ Víla našla místo, kde schovala jelena. Tak víla zachránila jelenovi život.

Laura A.

Pohádky skřítků Hlohovnička

Hlohovniček má pod hlohem dřevěnou chaloupku. S Medovničkem spolu dělají čaj. Jednoho dne se Hlohovniček vydal do lesa na houby. Cestou potkal Medovnička, který mu řekl, že ví, kde roste hodně hub. Jakmile se dotkli první houby, ozvalo se: „Dále.“ Zjistili, že tam bydlí Taťka Šmoula. Houby byly šmoulí vesnice.

Ondřej S.

Podzimníček

Jednoho dne šel Podzimníček do lesa hledat houby a kaštiny. Ale houby právě nerostly a na kaštiny nemohl narazit, zřejmě už si na nich pochutnala divoká prasata. Objevil lískový keř a pod ním spoustu lískových oříšků. Zaradoval se a nasbíral jich na zimu plný košík.

Čandra J.

O Listince

Začínal podzim a víla Listinka šla ven na listy, protože je víla Listinka měla moc ráda. Měla z nich kabátek a kreslila s nimi podzimní obrázky. Krásně umí malovat, a když zvířátka potřebují pomoc, tak jim Listinka pomůže a zvířátka jsou pak šťastná.

Kateřina H.

Ilustrace z dětského kalendáře:
Michal, Mateřská škola, Základní škola a Praktická škola
při centru ARPIDA, o.p.s., České Budějovice

Listopadový víkend

Včera jsem se vzbudila,
kamarádka přijela.
A s ní velké překvapení,
za okny se něco třpytí.
Hrály jsme si ve sněhu,
sáňkovaly ze svahu.
A pak zítra, co se stalo?
Mrzlo, až to praštělo.
Jinovatka nebo sních?
Hádejte a bude smích!

Kateřina H.

O krtečkovi

Krtečku, krtečku,
kde sis nechal lopatičku.
Nevím šnečku,
asi u rybníčku.

Eduard B.

Ráno

Ráno ptáci létají,
kohouti nás vítají.
Vstávejte, vstávej do školy,
úkoly nás čekají.

Laura A.

O opici, která spadla

Byla jedna opice,
spadla však do krabice.
Divila se velice,
že nemůže z krabice.

Vítek B.

**Přejeme vám
krásné zimní radovánky
a příjemný celý rok
2021**

ZOO NOVINY

Zoo Hluboká, 373 41 Hluboká nad Vltavou, tel.: 387 002 211, e-mail: info@zoohluboka.cz, www.zoohluboka.cz

Mnoho zvířat z volné přírody zbytečně přichází každý rok o svůj původní domov, rodiče, často i život a to vše většinou vinou člověka. A často i snahou lidí zvíře zachránit i přesto, že žádnou pomoc nepotřebuje.

Zoo Hluboká funguje již od samého počátku, kromě svého hlavního poslání, také jako místo, kde nachází azyl zraněná a nemocná zvířata z volné přírody jižních Čech. Od roku 1997 je zoo členem Národní sítě stanic pro handicapované živočichy koordinované ČSOP (Český svaz ochránců přírody).

Jak správně pomoci zraněným nebo opuštěným zvířatům? Dokážete to i vy!

V září 2006 byl otevřen areál Centra ochrany fauny Jihočeského kraje v Rozovech u Temelína, kam byla záchraná stanice přestěhována. Centrum bylo vybudováno za podpory Jihočeského kraje. Příjem handicapovaných zvířat zajišťuje nadále také přímo Zoo Hluboká. Naším cílem je jejich úplné vyléčení a návrat zpět do volné přírody, ne vždy je to ale možné.

Kvalifikovaný personál se zkušenostmi s péčí o volně žijící živočichy a s kvalitním veterinárním zázemím zajišťuje odbornou první pomoc i další péči o nalezená zraněná či jinak handicapovaná zvířata.

Kdy volat do záchrané stanice?

Volejte v případě, že:

- naleznete zraněné volně žijící zvíře,
- naleznete opuštěné mládě, které prokazatelně přišlo o rodiče.

Jak postupovat v případě nálezu zraněného nebo nemocného, volně žijícího zvířete?

Kontaktujte pracovníka záchrané stanice:

- mobil: +420 602 112 143
- mail: skala@zoohluboka.cz.

Konzultujte s ním možnost odchycení zvířete a dopravu k ošetření. Menší zvířata se můžete pokusit odchytit sami. Pozor, i menší zvířata vás mohou kousnout nebo poškrábat. Agresivní a větší zvířata ponechte na místě a informujte pracovníka stanice přesně o místě nálezů nebo vyčkejte jeho příjezdu.

Při odchytu používejte ochranné pomůcky.

Dodržujte hygienu, nemocné zvíře izolujte od vlastních zvířat a dětí, po kontaktu se zvířetem si vždy umyjte ruce.

Mláďata savců se nesnažte nakrmit kravským mlékem, zhoršujete tím jejich stav!

Nešetrným nebo zbytečným zásahem můžete zvířatům velmi ublížit.

Neponechávejte si zvířata doma, porušujete tím zákony.

Prosíme, s nalezenými domácími kočkami a psy se na záchranou stanici neobracejte, mají své útluky.

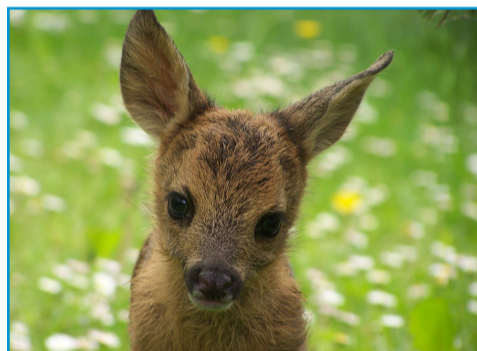
Ne všechna zvířata vaši pomoc opravdu potřebují!

Často se do záchraných stanic zbytečně dostávají zvířata (především mláďata), která pomoc ve skutečnosti vůbec nepotřebují.

Snra nechává své mládě v přírodě zhruba do stáří necelých dvou týdnů samotné, ukryté například ve vysoké trávě a přichází k němu obvykle až večer. Svou nepřítomností se snaží neupoutat pozornost šelem a přitom spoléhá na ochranné zbarvení mláděte. Podobně je to se zajíci, dalším často zbytečně „zachraňovaným“ druhem. Lidé také od konce léta přinášejí ježčata, protože mají do-

jem, že jsou příliš malá a nepřežijí zimu. Ve většině případů opět zbytečně. (Existuje ježčí kalendář, podle hmotnosti ježka zjistíte, zda skutečně potřebuje pomoc - www.zvirevnouzi.cz/jezci-kalendar)

Matky různých šelem, například vyder, občas svá mláďata přenášejí do nového úkrytu. Může se pak stát, že nějaké najdete, protože ji přitom vyrušíte. Pokud narazíte na takto zdánlivě opuštěné mládě, prosíme, odolejte pokušení ho zachraňovat, nesahejte na něj, odvolejte svého psa a opatrně se vzdalte, rodiče jsou určitě někde opodál a postarají se o něj.

Ve městech v parcích a v zahradách, ale i v lese můžete na jaře vidět zdánlivě ztracená mláďata různých druhů ptáků, která po opuštění hnízda ještě nejsou schopna plnohodnotného letu. Zdržují se na zemi v trávě nebo v keřích, kam za nimi dospělí slétají a krmí je. V blízkosti člověka se k tomu ale většinou neodvážejí. K nim patří například kosi, drozdi nebo rchci, ale i další naši pěvci nebo sovy. Utíká-li takové mládě před vámi, raději ho nepronásledujte, abyste ho omylem nezahnali příliš daleko, a nezpůsobili mu tak větší stres. Jestliže sedí nehnutě a je blízko rušného místa, kde mu hrozí zranění, můžete ho vyzvednout na keř, strom nebo na jiné vyvýšené místo a co nejdříve se vzdalte. Rodiče ho zcela jistě brzy najdou.

Děkujeme za záchranu zvířat, která to opravdu potřebují!

Chystáme vánoční zoo

I přes současnou nejistou dobu doufáme, že vás budeme moci jako každoročně pozvat na naši vánočně nasvícenou zoo. Přípravy v zoo právě vrcholí. Sledujte, prosím, aktuální informace na našich webových stránkách a sociálních sítích.

Na první pohled připomíná rosomák malého medvěda. Může za to jeho dlouhá hustá srst, která ho dokonale chrání před mrazem, a široké tlapy se spojovací kožní řasou mezi prsty, které mu slouží jako sněžnice na hlubokém sněhu. Přesto nemá rosomák s medvědem nic společného, je to největší suchozemská lasicovitá šelma, větší už je jen vydra mořská a obrovská.

Rosomák není medvěd ani pták aneb naši zajímaví chovanci

Rosomák, kterému se také říká hyena severu, váží 7 – 32 kg. Délka těla je 65 – 100 cm bez ocasu, s ocasem pak ještě o 25 cm více. Samice je v průměru o 10 % menší a o 30 % lehčí než samec. Má silnou mastnou srst, která ho chrání před vodou, sněhem a mrazem.

Vyskytuje se v oblasti tajgy a lesotundry severní polokoule.

Jde o vytrvalého, odvážného a všestranného predátora, který dokáže skolit mnohonásobně větší kořist - například losa, který je až 20x těžší.

Dává však přednost spíše mršinám, které hledá pomocí velmi dobrého čichu. Byly zdokumentovány i případy, kdy od zabitě kořisti odehnal medvěda nebo smečku vlků. Asi i právě proto má rosomák pověst zuřivě a krvelačné šelmy. Díky robustní lebce a silným čelistem si hravě poradí i s kostmi a zmrzlými mršinami. Zbytky potravy ukrývá. Ačkoliv vypadá neohrabaně, výborně šplhá i plave a typickými přískoky vytrvale běhá. Při hledání obživy dokáže během jediného dne urazit desítky kilometrů.

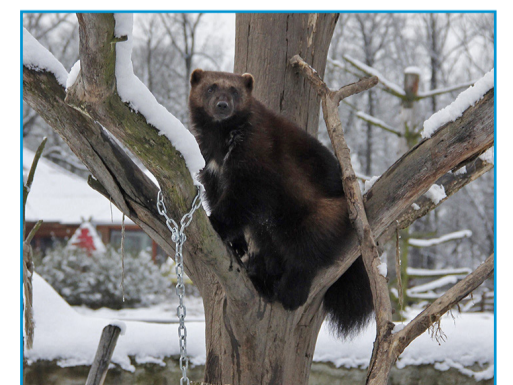
Rosomák je obvykle samotářská šelma. Jsou totiž zdokumentovány případy, kdy se i občasné druží a setkávají členové širší rodiny. Aktivní je ve dne i v noci. Ke své obživi potřebuje značně velké lovecké území (100 až 2000 km²), takže v přírodě jsou tato zvířata opravdu hodně řídko roztroušena. Od počátku 20. století se však jejich stavy na mnoha místech vytrvale snižovaly. Nepochybně to bylo

způsobeno i jejich lovem – rosomáčí kožešina byla velmi ceněna pro své izolační vlastnosti a používala se k výrobě zimních kabátů. Dnes už se sice rosomáci neloví, ale i když byli v roce 2007 zařazeni na Červený seznam ohrožených druhů zvířat jako zranitelný druh, jejich úbytek to na mnoha místech nezastavilo.

Rosomáci mají utajenou březost, která trvá 7 – 9 měsíců. Páří se v květnu až v červnu a rodí v únoru až v březnu. Samotný vývoj zárodku v těle matky trvá 30 – 40 dní. Porod probíhá v noze, samice mívá dvě až tři mláďata. Mladí rosomáci se po 8 až 10 měsících rozlišují do okruhu 3 – 100 km od místa narození.

České pojmenování rosomák nám asi nic nepřipomene. Pojmenování ale pravděpodobně pochází z finského rasva maha, což znamená „tlusté břicho“. Ve staré švédštině se mu říkalo fjellfräss, v překladu „horská kočka“. To se dostalo do německého pojmenování Vielfraß, tedy „hloun“. Finské pojmenování ahma, estonské ahm i francouzské glouton znamená „nenasytá“.

V naší zoo chováme rosomáky od roku 2013, kdy se ve svém výběhu zabydlela samice Nalka. O rok později utvořila pár se samcem Vasilem. V letošním roce, kdy oba dovršili 8 let, poprvé došlo k jejich rozmnožení. Odchov tentokrát sice úspěšný nebyl, ale i tak je to velmi pozitivní zjištění. V následujícím roce budeme doufat, že vše vyjde, jak má. Tak nám, a hlavně rosomákům, držte palce!-)

VÍCE ZE ZOO NA DALŠÍ STRANĚ

ZOO NOVINY

Zoo Hluboká, 373 41 Hluboká nad Vltavou, tel.: 387 002 211, e-mail: info@zoohluboka.cz, www.zoohluboka.cz

Ahoj kluci a holky, ahoj dospěláci!

Mými příbuznými jsou čápi. Obývám tropické a subtropické oblasti Afriky, kde mne najdete hlavně v savanách.

Patřím mezi brodivé ptáky - to znamená, že žiji na okraji říčních toků a jezer, neplavu, ale brodím se v mělčinách. Jsem vysoký 150 cm a vážím 4 - 9 kg. Když roztáhnou křídla, mohou měřit téměř 3 m. Někteří lidé mne považují za odpuzujícího ptáka, jiní říkají, že jsem tak ošklivý, až jsem hezký. To, že nevypadám příliš přitažlivě, má ale svůj význam, čtete dál:-)

Mám hlavu jako koleno a ještě k tomu vrásčitou. Lysá kůže na hlavě a krku je ale výhodná. Protože se živím zdechlinami velkých živočichů - neumažu si tak při krmení peří. Podobně jsou vybaveni supové a kondoři, kteří jsou rovněž mrchožravci.

Pyšním se také velkým masivním zobákem a pod krkem mám nápadný kožovitý vak. Je spojen s nosními otvory, a mohou ho tak nafukovat. Vak hraje důležitou roli při našich námluvách neboli toku.

Za potravu mi kromě mršín slouží ryby, žáby, malí ptáci, ale dokážu zabít i plameňáka. Přijívají se také spolu se supy, šakaly a hyenami na zvířatech ulovených šelmami. Jsem tak trochu Otesánek, dokážu totiž spolknout naráz i 1 kg masa.

Žiji ve skupinách. Hnízdím celoročně v koloniích od desítek do tisíců párů, převážně začátkem období sucha. Hnízdo z malých větví budují naše páry na skále nebo na vysokém stromě. Samice snáší 2 - 3 vejce, na kterých sedí 29 - 31 dní. Rodiče o ně pečují 3 - 4 měsíce. Jsem dlouhověký, dožívám se až 40 let. V přírodě nejsem ohrožen.

V zoo mne najdete v africké části hned vedle lemuru kata, už se na vás těším.

Váš MARABU AFRICKÝ

kalendář akcí 2020

Zoo není jen procházka mezi zvířaty. Přijďte se k nám také dozvědět něco nového, zajímavého, hrát si a bavit se.

V případě nepříznivého počasí může být akce zrušena nebo přesunuta na jiný termín. Informace o akcích na tel: 387 002 211; 724 113 797 (pouze pracovní dny 8 - 15 hod) nebo emailem info@zoohluboka.cz

Změna programu vyhrazena.

**8. 12. 2020 až 10. 1. 2021
VÁNOČNĚ NASVÍCENÁ ZOO**

Přijďte pozorovat zvířata po setmění a přitom zažít pohádkovou atmosféru tisíců rozžářených světylek.

24. 12. 2020 - ŠTĚDRÝ DEN V ZOO

Štědrý den si můžete užít i v naší zoo. Společně budeme krmít zvířátka, zazpíváme si koledy a každý dětský návštěvník si odnese malý dárek.

Vzhledem k současným opatřením proti šíření koronaviru dochází v zoo k rušení nebo omezení akcí pro veřejnost.

Aktuální informace najdete na www.zoohluboka.cz nebo na sociálních sítích.

novinky ve zkratce

Zoubek

Koncem srpna k nám přicestoval z makedonské Zoo Skopje šestiletý samec kočkodana husarského. Podle vychýleného zubu dostal už ve své domovině jméno Zoubek (makedonsky Zubče). Jak se zdá, tak mu ostatní členové tlupy na jméno přišli brzy a nový člen byl bez větších problémů přijat. Skupinu tak kromě Zoubka tvoří dvacetiletý samec Karel, 3 samice - Žofka (13 let), Bára (6 let), Amy (6 let) a loňské mládě Bertik.

Nový krasavec u vodušek

Ke dvěma samicím vodušek červených 25. 9. 2020 dorazil mladý sameček ze Zoo Plzeň. Voduška červená je středně velká antilopa. Samci dosahují v kohoutku 0,9 - 1,1 m. Zadní nohy mají delší než přední. Kopyta jsou prodloužená a při došlápnutí široká, aby se voduška nepropadala v měkkém a bažinatém terénu. Vyskytuje se ostrůvkovitě v jižní Africe. Živí se travami a vodními rostlinami.

Drápkatá dvojčata

18. 10. 2020 se narodila dvojčata vzácných drápkatých opiček - tamarinů pinčích. Tamarin pinčí je nejnámější drápkatá ploskonosá opička z čeledi kosmanovitých. Pokud se cítí ohrožen, vztýčí prodlouženou bílou srst na temeni hlavy a postaví se na zadní končetiny pro zdání větší velikosti. Německy je nazývá „opička Lisztova“ pro jeho údajnou podobu s významným hudebním skladatelem. Jedná se o ohrožený druh uvedený v Červeném seznamu IUCN. V chovu v lidské péči je jich více než v přírodě.

Plazi boom

Letos se nám také podařily odchovy plazů v pavilonu Terárium. Došlo k vyhlášení celkem 25 ještěrek perlových, 7 agam hardůn, 2 trnorepů skalních a 7 želv žlutohnědých.

Ještěrka perlová je největší evropskou ještěrkou. Vyskytuje se na Pyrenejském poloostrově, v jižní Francii, severozápadní Itálii a severozápadní Africe. Obývá suché, prosluněné lokality s dostatkem úkrytů, často např. zídky kolem vinic. Aktivní je ve dne. Páří se na jaře po ukončení zimování. Samice klade až 20 vajec, které zahrabává. Mláďata se líhnou po třech měsících.

Krásky z pralesa

Během září a října 2020 se v jihoamerickém pavilonu Matamata vykulilo celkem 41 tropických pralesniček harlekýn. Černo žluté výstražné zbarvení této pralesničky už dopředu upozorňuje případné predátory, že je tato žába nebezpečně jedovatá a není radno ji lovit. Klade až 12 vajec, k proměně v žabky dochází mezi 3 - 4 měsíci. Jejich potravu tvoří drobný hmyz, zejména mravenci.

Sovinec srovnán se zemí

V říjnu započala přestavba návštěvnický oblíbené části zoo - Sovince. Původní voliéry už dosloužily a nastal čas vybudovat nové. Soví obyvatelé jsme prozatím umístili do zázemí zoo, kde přečkají zimu. Pokud půjde vše podle plánu, na jaře se brány Sovince opět otevrou a zase se budete moci shledat se svými oblíbenými.

Přípravy před zimou

Na podzim je vždy nutné ostříhat ovce ouessantské, s touto úpravou nám již tradičně pomáhá externí spolupracovník. Došlo také k přeočkování čtyř letošních mláďat surikat, rysa a divokých koček. Dále se chystá zimování želv a dalších plazů v pavilonu Terárium. Také slyší výběh se v tomto podzimním čase dočkal vylepšení, kdy došlo k obnově trávníku položením nových travních kobereců.

Zimní kožíšek

Jako každoročně některá zvířata v tomto období vyměňují nebo už vyměnili svou letní srst za zimní. A je to pokaždé vskutku zajímavá podívaná. Například korsaci jsou tak dobře přizpůsobení velkým rozdílům mezi létem a zimou v kontinentálních stepích a polopouštích Euroasie. Dobře patrná je změna srsti také u siků vietnamských, vzácného poddruhu jelena siky. Zatímco v zimě mají tmavě hnědé zbarvení, v letním období mají jasně rezavou barvu s bílými tečkami. Podobné zbarvení mají i čerstvě narozená mláďata.

Vasil na výletě

Samec rosomáka sibiřského - Vasil, putoval do našeho Centra ochrany fauny v Rozovech u Temelína. Stalo se tak z důvodu možné březosti samice Nalky a bezpečnosti případných mláďat. V přírodě nemá rosomák stálé obydlí, ale mění stanovisko podle potřeby. Ukrývá se v jeskyních, pod vývraty nebo v dlouhých norách, které si hrabe v půdě či ve sněhu.

Náš tip

Zapojte se do programu ČSO (Česká společnost ornitologická) - Ptačí hodinka a pomozte se sčítáním ptáků na krmítkách. Již třetí ročník sčítání proběhne 8. - 10. ledna 2021. Proč je vaše účast důležitá? O chování zimujících ptáků toho zatím ví přírodovědci velmi málo. Díky vám tak získají dostatek údajů o tom, kolik ptáků se u nás v zimě vyskytuje, kteří přibývají či ubývají atd. Za odměnu se stanete součástí výzkumu, dostanete zajímavé informace o ptácích navštěvujících krmítka a získáte certifikát s profilem svého krmítka. Bližší informace o akci získáte na www.birdlife.cz

Ahoj kluci a holky, ahoj dospěláci!

Moje zbarvení srsti se liší podle ročního období. Zatímco letní srst je rezavohnědá, zimní je hnědočerná. Pod hrubými svrchními chlupy je hustá a jemná podsada, která mě chrání před chladem. Já i moje partnerka se pyšníme hákovitými růžky, které bývají u nás samců větší a více zakřivené.

V České republice se řadím k nepůvodním druhům, to znamená, že tu nežiji od pradávna, ale byl jsem sem dovezen z Alp. Vysazen jsem byl v Jeseníkách a Lužických horách. V Jeseníkách to bylo v roce 1913. V minulém století nás tu žilo 600 až 800 jedinců, v současné době se náš počet odhaduje asi na 200 kusů. Náš nejbližší přirozený výskyt je v Tatrách a v Alpách.

Původně jsem obýval skalnaté svahy a travnatá úbočí hor, ale přizpůsobil jsem se i lesům horských oblastí.

V neschůdném horském terénu se dokážu pohybovat s naprostou jistotou a lehkostí. V pohybu po skalách mi pomáhají velmi pevné a výkonné klouby, silná svalovina a kopytka. Ta nejsou ale ledajaká! Mají ostrý, ale mírně pružný okraj, kterým se dokážu zachytit o sebemenší výstupku. Při došlapu fungují kopytka jako přísavka. Spodní měkká strana kopytek je totiž mírně prohloubená a při došlapu zde vznikne podtlak, takže kopytka přilne k povrchu skály. Jsem tak trochu jako Spiderman, co?;-)

Nejraději si pochutnávám na horských travnách, bylinách a lišejnicích. V zimě nepohrdnu ani pupeny, kůrou, jehličím a zbytky uschlé trávy.

Patřím k velmi ostražitým zvířatům a v přírodě není snadné mě zahlédnout.

Samice s mláďaty žijí ve stádech, mladší samci tvoří samostatné menší skupiny. Staří samci bývají samotáři a k samicím se připojují pouze v době říje. S ostatními samci svádí souboje o samice, které po 160 - 170 dnech březosti mívají jediné mládě.

Těším se na vás, snad už brzy
Váš KAMZÍK HORSKÝ

školní výpravy do zoo

Hraj si, bav se, poznávej - zoo ti v tom pomáhej!

Zpestřete si hodiny přírodopisu, biologie či ekologie nejen návštěvou zoo, ale i některým z našich vzdělávacích programů. Programy nabízíme pro všechny typy škol.

Tajemství sovy Rozárky

Proč mají sovy tak velké oči a hebké peří? Dokážou otočit hlavu kolem dokola? Do tajemného života sov nahlédneme s kamarádkou Rozárkou (sova pálená) a zjistíme, zda jsou sovy opravdu moudré.

Program je určen pro 1., 2. stupeň ZŠ a SŠ.

Na pytlácké stezce

Co si můžeme přivést z dovolené jako suvenýr a z čeho jsou suvenýry vyráběny? Je lepší si koupit pohled nebo lasturu? Můžeme si přivést i exotické zvíře? A jak obchod ohrožuje zvířata? Co je to CITES?

Program je určen pro 2. stupeň ZŠ a SŠ

Celou nabídku vzdělávacích programů a bližší informace naleznete na www.zoohluboka.cz. Pro objednání programů můžete využít elektronický formulář nebo kontaktovat naše vzdělávací oddělení na telefonním čísle 387 00 22 12 nebo 602 390 355.

VÍCE ZE ZOO NA PŘEDEŠLÉ STRANĚ